

# **ХРИСТО ФОТЕВ**

## **БЕЛИЯТ КОН**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Кованото желязо на вратата  
ме плашеше със десетте си копия.  
А зад вратата сградата издигаше  
над къщите самотната си готика,  
червена във молитвата на покрива  
и сребърна в очите на прозорците,  
и сребърна в лицата на невестите,  
наречени Исусови... Най-младата,  
най-тихата, най-сребърната някога  
пристъпваше спокойно до вратата.  
Кованото желязо на вратата  
прозвънваше със десетте си копия.  
И от вратата весело излиташе  
сестричката ми. Бързо ме целуваше  
и заедно ний тръгвахме към къщата  
единствена, при хората единствени,  
които тя щастливо поздравяваше —  
Бонжур ма мер.  
Бонжур мон пер.

О, нашето отдавнашно завръщане  
по улиците някога в хиляда  
деветстотин четиридесет и първа  
хиляда  
деветстотин (четиридесет и втора хиляда  
деветстотин четиридесет и трета,  
четиридесет и четвърта... Господи.  
И улиците се събраха на площада.  
Другарю — усмихнете се, другарю.  
Другарю мой. И думата растеше.  
Единствената дума на площада,  
която коронясвахме — и после  
качихме я на коня си, най-белия...  
Тя се усмихна, може би, на мене.  
(Най-малкият бях аз) и ме издигна,

до себе си ме сложи... Оттогава  
живота ми неспирно галопира  
на коня ѝ — и бялата му грива  
се блъска във очите ми и страшно е,  
и весело е...

Другарю — обърнете се, Другарю.  
Вдигнете ме. Изглежда, са пречупени  
нозете ми. Не срещнахте ли някъде  
по пътищата коня ми — най-белия?  
Как стана ли? Не мога да си спомня.  
Не искам да си спомня. Помогнете ми  
да го намеря. Казвате — ще дойде?  
Отново ще се върне? О, Другарю,  
благодаря. Не трябва да ме питате.  
Повярвайте ми, вий не сте виновния.  
Виновният съм аз. И после другите,  
които непрекъснато ни шепнеха,  
че вий не съществувате, Другарю.  
Отреща ли е болницата? В сградата  
сестричката ми някога се учеше.  
Наричахме го „Пансиона“, в стаите  
сестричката ми учеше... Кажете ми  
наистина ли съществувате, Другарю?  
Благодаря.

И умори се болката — отиде си.  
Стопи се тя и не остави спомени.  
Възкръснали — отново се опънаха  
на вените ми веселите мълнии.  
След болката ме залюляха дланите  
на някакво болезнено сънуване,  
в което галопираха дърветата  
и гълъбите кротко си говореха  
на френски... И накрая ме събудиха.  
Сестрите ми поднесоха усмихнато  
ръцете си... Как светеше прозореца.  
Ах, само до прозореца. Насреща ми

избликнаха дърветата. Пробляснаха  
зелените им гейзери... И въздуха,  
земята и небето се првърнаха  
във някаква невероятна музика  
от блясъци и гласове и истина.  
Сестра ми се иправи до вратата.  
Кованото желязо на вратата  
се залюля със десетте си копия.  
Сестра ми я разтвори и се смееше  
и плачеше... И устните ми пламнали  
от допира на слънцето, промълвиха —  
Бонжур ма съор.  
Бонжур ла ви.

А тя заплака — бедната —  
помисли, че не съм на себе си.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.